

Tikkie Imperfect

Gebrekkig, Onvolmaakt, half Defect,
Kortom gewoon MENS

Tikkie Imperfect

Monique Mebius

Schrijver: Monique Mebius

Coverontwerp: Monique Mebius

ISBN: 9789464656053

© Monique Mebius 2022 Brave New Books

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Hoe het begon	7
Ken je mij?.....	8
Te kleurrijk voor deze functie.....	9
Haagse Harrie	11
Dijkenkletser	14
Geen weg terug	16
Dokter, waar gaan die beentjes heen?	17
Helden.....	19
Ondergoed	21
Danspaleis.....	23
Een weekje Wintersport.....	24
Weet je wat het is, het is gewoon	25
Verkleed als zichzelf.....	27
Boodschappen meer dan goed	28
Als je maar geen last bent.....	30
Fluisterwind	32
Je kan het meisje wel uit de Schilderswijk halen, maar de Schilderswijk niet uit het meisje	34
Samen zijn, is samen lachen, samen huilen	36
Fiets gejat	38
Over de houdbaarheidsdatum	39
Helemaal loslaten, nog even wachten	41
Een perfect stel	42
Wat een voordeel dat het zomer is	44
Naakte waarheid.....	46
Kan het nog leuker lijst.....	49
Rust	51
Als je haar maar goed zit.....	53
Schijt aan poep	55
De condoom jurk.....	58
Wat een geluk dat ik nog niet in de overgang zit.....	59
De binnen vrouw	61
Jake doet niet aan mode	63
Dik tevreden.....	66
Te langzaam voor deze wereld	68
Daar hangt een luchtje aan.....	69
Transgender Boxer	71
Dans je dan weer met mij?	73
Ontspannen in de sauna.....	75

Op naar de 50.....	78
Treur niet om mij	80
Tegeltjes wijsheid.....	83
Ere lid.....	85
Dry January	87
Voor ik het vergeet.....	89
Oesterzwam en Vega worst.....	93
Strip voor strip harig loos	95
Alzheimer Dagboek.....	97
De maand van de Pride.....	99
Joggen met Beversportman	101
Vals plat.....	104
Eerste schooldag	106
De eerste keer.....	108
Geniet van de zon, het leven is te kort	110
50+ en droog.....	111
Camper Life	113
Talenten	115
Gesloten boek.....	118
Yes! Ik heb een boek geschreven.....	119

Hoe het begon

Het begon ongeveer zo. Ik zat gewoon niet zo lekker in mijn vel en mijn hoofd zat weer eens veel te vol. Een druk gezin, waar we ongeveer zo'n 75% adhd hebben. Mijn baan waar ik op mijn tenen liep. Een vader die dement werd en laat ik vooral even niet vergeten dat ik niet altijd de rust zelf ben. Het type alles of niets, want de gulden middenweg is ook maar saai.

Om wat meer ruimte in mijn hoofd te krijgen, ging ik schrijven. Het gekke was, dat had ik nog nooit eerder gedaan, maar het hielp. Sterker nog ik vond het ook fijn om te doen en later kreeg ik er lol in.

Door te delen waar ik mee zat, kwam ik erachter dat mensen mijn verhalen mooi vonden en dat gaf mij weer troost en lucht. Zoveel lucht dat mijn luchtige kant ook weer aan bod kwam en zo ontstond er regelmatig een verhaal.

Waarom zou ik dat tikkie imperfecte, gebrekkige, onvolmaakte, half Defecte brein voor mezelf houden, als ik er anderen een plezier mee kan doen. Het leven lijkt al perfect genoeg.

Tikkie imperfect zijn is veel leuker als we het samen delen.

Ken je mij?

Hoor, zie, voel je mij?
Hoor jij mij als ik het niet zeg?
Lees jij mij als ik het niet schrijf?

Hoor, zie voel je mij?

Zie jij mij met je ogen dicht?

Voel jij mij wat er niet is?

Hoor, zie voel je mij?

Zie je mijn traan door mijn lach?
Weet jij het antwoord op de vraag die er niet is?

Ken je mij?

Te kleurrijk voor deze functie

Net als ik hardop heb uitgesproken dat ik tijd voor mezelf wil om te starten met een boek schrijven, komt er een interne vacature voorbij. Na een korte paniekaanval besluit ik toch maar te solliciteren. Wie niet waagt, wie niet wint, toch?

Ik schiet in mijn pen om een motivatie, CV en een bijsluiters te schrijven. Blij met het resultaat stuur ik mijn sollicitatie in.

Mijn gevoel zegt dat er een voorkeurs-kandidaat is, maar zonder strijd geen wedstrijd. Na enige tijd ontvang ik de uitnodiging voor een gesprek. Paniek, twijfel, onzekerheid en ik haat mijn leven, nemen plaats in mijn hoofd. Het is veel te lang geleden dat ik voor het laatst hebt gesolliciteerd, dus ja, ik schijt in mijn broek. Wel een stoer broekie trouwens en onderdeel van mijn sollicitatiepak. Afgestyled met een kleurig zeeman hemd en dito schoenen, ben ik klaar voor het gesprek. Voor de vacature 'Functioneel beheerder' wat de druk behoorlijk opvoert. Wat ben ik als ik afgewezen zal worden? Non functioneel beheerder of disfunctionele kandidaat?

De grote dag is aangebroken en daar zit ik dan met meer vlekken in mijn nek dan zelfvertrouwen. Ik praat 25% meer dan nuttig en met een Zandvoorts Max Verstappen snelheid. Het is nu al een wedstrijd, gelukkig heb ik het tweede gesprek alleen de pigmentvlekken nog over en ben ik wat rustiger.

Ik vermoed dat ik toch hier en daar niet de gewenste taal spreek. Al met al ben ik best tevreden over de gesprekken en hoop een goede indruk te hebben achtergelaten.

De volgende dag komt de verlossing. Nee, nop, niks, je bent het niet geworden. Super goed gedaan, maar we hebben voor de kandidaat met ervaring gekozen.

Ondanks de afwijzing krijg ik mooie feedback, je bent kleurrijk in je verhalen. Ik dwaal ondertussen af in mijn gedachten. Kleurrijk is positief, denk aan Mondriaan, gekleurde vakken in strakke lijnen. Maar, hoor ik haar zeggen, ik beland terug in het gesprek, dit is ook jouw valkuil.

Hè verdorie te veel kleur dus. Ik denk aan juf Til van de familie Knots, een kloddertje roze hierrrr en een kloddertje roze daarrrr, alom hysterie en ik denk ook aan kleurrijke snoepjes Skittles ofzo met veel E nummers, valkuil dus.

Misschien moet je als 'Functioneel beheerder' wel wat minder kleurrijk zijn, wat meer beige ofzo. Ik heb even geen vergelijk met een beige snoepje, het enige eetbaar wat ik kan bedenken is leverpastei.

Kortom ik ben best tevreden met de kleurrijke afwijzing en droom in de nacht over de mogelijkheden van een boek schrijven en als ik niet kan slapen, dan tel ik blikjes leverpastei.

Haagse Harrie

Ik zweet me een ongeluk, vooral 's nachts word ik badend in het zweet wakker. En niet omdat ik nou zulke spannende bewegingen aan het maken ben, in ieder geval niet bewust. Ook niet omdat ik nou zo onder de indruk ben, van wat er naast mij ligt of wat er komen gaat. Nee hoor het overkomt mij gewoon. Terwijl mijn zweetklieren mij helpen te herinneren aan mijn respectabele pré overgang leeftijd, zijn er tegelijkertijd rammelende eierstokken.

Terwijl mijn kind zich lostrekt van de navelstreng, staat de verwachte vrijheid al op mijn deur te bonzen. Ik krijg zoveel vrijheid terug, dat ik er spontaan van begin te hyperventileren. Geen idee hoe ik dit moet gaan invullen. Zo heb ik nog buikpijn omdat hij voor het eerst op kamp gaat, en zo word ik weer wakker geschud, omdat hij mij gelukkig niet heeft gemist. Wel even aan jullie gedacht, vooral aan papa, tijdens het eten. Ik heb zijn lekkere eten gemist.

En ik weet het, er zijn ouders zat die blij zijn dat ze hun vrijheid weer terugkrijgen, heerlijk weer samen met zijn tweetjes. Maar het 'lege nest syndroom' is een echt bestaand woord. Meestal krijg je dat als je kinderen uit huis gaan, tegelijkertijd met al hun stapels wasgoed. Ik begin het, net als de overgang, in een pré-fase te ontwikkelen.

Terwijl ik het pre-zweet van mij af begin te blazen, lig ik, vooral 's nachts, te malen over de komende 15 jaar vrijheid. Wat ga je dan doen? Nog vaker uit eten of nog meer sporten? Neem een hobby of ga meer werken, doe iets meer met schrijven. Ik denk erover na, maar mis toch nu al de gezelligheid in huis. Ik heb nesteldrang, nu het nog kan.

Hoe leuk zou het zijn, en ik ga heus niet aan kinderen meer beginnen, maar wat nou als er een lief klein hondje komt. Gezelligheid in huis en ik heb mijn handen weer overvol. En ik weet het, ik vraag veel. Kleine hondjes worden groot en ze kosten tijd, liefde en aandacht. Niet alleen van mij, maar ook van mijn man. Voor mezelf voelt het niet benauwend, maar juist bevrijdend. Klaar met die vrijheid, kom maar op met die haarbal. Manlief kijkt wat zuur als ik er over begin. Het is zeker niet zijn wens, maar het is geven en nemen in het leven.

Ik snap hem wel, hij heeft een druk leven. Druk, druk, druk en nog eens druk. Vooral met zijn eigen hoofd, dat altijd vol zit. Om het hoofd leeg te maken gaat hij sporten als een malle, oh ja en dan ook nog werken, feestjes organiseren en zoveel meer. Hoe leuk is het dan om te kunnen zeggen, ik moet naar huis er zit een hondje op mij te wachten. Ik zie de blink al in zijn ogen. Zeg nou eerlijk, wie kwispelt er nou nog bij binnenkomst.